

MÅNADENS FRÅGESTUND

Elinor Sundfeldt tog sin examen i januari och arbetar nu inom Stockholmsgeriatriken med en lön på 27.000 kronor.

Vi är många som gläds över era framgångar. Vill du berätta varför det gått så bra?

– Vi sjuksköterskor fyller en viktig samhällsposition och när det blir en brist på det får det stora konsekvenser i samhället. Tillsammans har vi studenter stått som en enad front och varit tålmodiga och även modiga. Det är tufft att sätta krav på en rimlig ingångslön och sedan stå fast vid det kravet.

Elinor Sundfeldt

” Tack vare att vi varit enade har nog fler vågat stå på sig.

– En till faktor har även varit sociala medier, främsta kontakten studenter emellan har varit via dessa. Tack vare detta har vi även kunnat se hur det går i resten av landet, där bristen kanske är ännu större.

Sjukvårdsbladet

I handen håller du första utgåvan av Sjukvårdsbladet. Det är facebooksidan ”Stöd våra sjuksköterskor” som ger ut den. Vårt mål är att vara ett forum där vi delar erfarenheter av kamp och stärker varandra i vårdkonflikter.

Vi räknar med att komma ut med ett nummer i månaden och du får gärna skriva ut några ex och lägga i ditt fikarum. För en vård värd att tro på!

Sjukvårdsbladet

2016 #1

INGÅNGSLÖN: 27 000 kronor

”Inte under 24 000” löd parollen när sjuksköterskestudenter började organisera sig för höjda ingångslöner. Än i dag, flera år senare, fortsätter kampen och kanske bevittnar vi nu ännu ett banbrytande genombrott. Minst 27 000 kronor i ingångslön för nyutexaminerade på Stockholmsgeriatriken. Kanske har slagordet ”Slut på rean” äntligen sjunkit in hos arbetsgivaren? Ett sådant genombrott har potential att pressa allas löner uppåt. Det råder ingen tvekan om det.

Gemensam kamp lönar sig!

NU FÅR DET BANNEMEJ VARA NOG

Det skrivs mycket om sjukvården, hur svårt sjuka patienter får vänta i timtal på att få träffa en doktor, hur de lite mindre allvarligt sjuka får ringa på larmklockan tio gånger innan den ansvariga sjuksköterskan behagar visa sig på salen och om hur den gamla damen hade fått ligga i sin egen urin så länge att hon hade fått frätskador i baken. Det är rent ut sagt käpprätt åt helvete.

Inte helt sällan är dessa patienter för sjuka för att själva kunna eller orka säga ifrån. I stället finns där, som häromdagen, en anhörig som efter att i två timmar ha hållit sin fru i handen medan hon kippat efter andan tappar tålmodet, rycker tag i första bästa person med namnskylt och vrålar att nu får det bannemej vara nog. ”Vi vet att ni väntar, vi kommer alldeles strax” säger hon, och fortsätter snabbt förbi.

Men ingen kommer.

”Alldeles strax’ verkar ha en annan betydelse i sjukhusvärlden än utanför den” tänker han och börjar fundera på anmälan. Det finns ju personal här, men de går bara förbi. Han har till och med sett en stå och prata i telefon medan en annan stod bredvid och åt smörgås. Åt smörgås, medan hans fru ligger och behöver hjälp. Åt smörgås, medan han själv bad till Gud om att någon, vem som helst med sjukvårdsutbildning, skulle komma och göra någonting. Utanför salen möter han en kvinna som vankar av och an i korridoren. ”Vi får ingen hjälp” säger hon med uppgivenhet i rösten och pekar på en brits som står lite längre bort. ”Min far har legat där sedan vi kom för en timme sedan. Så här får det inte gå till.”

Helt rätt. Så här får det inte gå till. Och ändå.

Jag jobbar sedan tre år som sjuksköterska på en akutsjukvårdsavdelning. Häromdagen fick vi in en lungsjuk kvinna som blev inlagd med andnings-

besvär. I akutjournalen kunde jag se att hon initialt var i behov av syrgas och vätskedrivande läkemedel. Hennes syresättning var för tillfället stabil, liksom blodtryck och puls. Samtidigt som jag iordningställde ordinationen stack en kollega in huvudet: ”Akut bröstsmärta på sal 15!”. Jag sprang. I förbifarten tog en man tag i min arm och röt ”Nu får det bannemej vara nog!” Jag mötte hans blick och såg rädsla i den. ”Vi vet att ni väntar, vi kommer alldeles strax” lovade jag i förbifarten, och det stack till i mig av dåligt samvete, för jag visste att jag kanske lovade något jag inte skulle kunna.

45 minuter senare gör jag mig återigen redo för att gå in till den andningspåverkade kvinnan. På vägen till expeditionen skriver jag minnesanteckningar med bläckpenna på min arm, saker jag ska komma ihåg att göra med de åtta patienter jag utöver dessa två ansvarar för. Telefonen ringer. En inläggning. Jag förklarar att vi har fullt, att vi inte kan lägga mer än en patient i varje säng men läkaren i andra änden är orubblig: ”Den här patienten behöver läggas in med hjärtövervakning. Du får ordna det.” Och knappt har jag hunnit ta rapporten innan patienten rullas in. Jag sneglar på klockan samtidigt som telefonen

ringer igen. Tio djupa andetag. En ängel till kollega kommer in på expeditionen, tar telefonen ur handen på mig och räcker mig en smörgås. ”Jag tar det” säger hon. ”Ät. Vi måste äta, annars orkar vi inte”. I samma ögonblick som jag tar den första tuggan av smörgåsen ser jag hur mannen som tidigare tog tag i min arm står och tittar på mig. Nu ser jag förakt i hans ögon. Jag orkar knappt möta hans blick, för jag förstår vad han tänker.

Ni har så rätt. Så här får det inte gå till. Men så här går det till. Och det enda jag kan säga är förlåt. Och ja, skriv den där anmälan, för både din skull och min. Vi behöver alla en förändring innan det är försent.

/Jenny Leppänen

(Tidigare publicerat i ETC.)